

Hoofdstuk 136

Lieve kleinkinderen,

Jullie weten toch dat omie en ik vroeger een groot pleeggezin hadden? Graag had omie een keer een baby willen opvangen. Maar van de Centrale voor de Pleegzorg hebben wij die nooit gekregen. Wel kinderen vanaf de leeftijd van zeven jaar. Ja, die kinderen moesten eerst erg wennen in ons pleeggezin waar duidelijke regels waren. Dat waren ze niet gewend. Niet voor niets waren deze kinderen door de politie bij hun eigen ouders weggehaald. Het waren allemaal O.T.S. kinderen. Dat betekent dat ze door de rechter onder toezicht waren gesteld.

Deze pleegkinderen waren gewend om voor zichzelf te zorgen. Door hun ouders waren ze aan hun lot overgelaten. Ze kregen thuis geen liefde en geen opvoeding en ook niet altijd voldoende eten.

In ons pleeggezin vonden ze het in het begin maar vreemd.

‘De politie is je vriend? Nee, dat was je vijand!’

Weten jullie wat deze pleegkinderen heel goed konden? Jullie omie en mij tegen elkaar uitspelen. Wat je bij de één niet kreeg, dat probeerde je bij de ander wel te krijgen! Ze hadden niet anders geleerd, wisten niet beter. Kregen ze van omie geen ijsje omdat ze al een ijsje hadden gehad, dan kwamen ze bij mij met de vraag of ze een ijsje mochten. Het was zulk warm weer en ze hadden nog niets gehad.

Heel snel kwam er in ons pleeggezin een nieuwe regel bij. Op al jullie vragen aan oom Eelke zegt hij: ‘NEE!’ Alleen wanneer tante Zwanny erbij is kan oom Eelke jullie toestemming geven voor een ijsje of voor iets anders.

‘En als tante Zwanny niet thuis is?’

‘Nu, dan wachten jullie maar even tot oom Eelke jullie zelf iets lekkers geeft. Hij vergeet jullie heus niet.’

Hoofdstuk 136 - Voor Festus - Handelingen 25 : 1 - 12

De nieuwe proconsul Porcius Festus was eerlijker, ja rechtschapener dan zijn voorganger Felix. Hij was meer rechte doorzee en liet zich niet omkopen. Maar waar Felix in veel zaken te kort was geschoten, kon hij niet in één keer weer goed maken.

Van de keizer had hij opdracht gekregen om de Joden zo veel mogelijk ter wille te zijn. Maar hij kende de Joodse godsdienst niet en van de wetten van Mozes had hij nog nooit gehoord. Het enige dat hij wist was dat Judea een erg moeilijke provincie was om te besturen.

In Caesaréa aangekomen had hij het dossier van Paulus gelezen. Maar hij begreep er niet veel van. Commandant Lysias vond Paulus onschuldig maar had hem niet vrijgelaten. Felix wist dat Paulus een Romeins burger was, maar hield hem zonder vonnis twee jaar lang gevangen. Maar Paulus had in de gevangenis alle vrijheid en mocht iedereen ontvangen die hij maar wilde. En dat allemaal, terwijl de Joden, Paulus zijn eigen volk, alles in het werk stelden om Paulus ter dood veroordeeld te krijgen. Hoe moest hij hier ooit wijs uit worden? Wat stak hier allemaal achter?

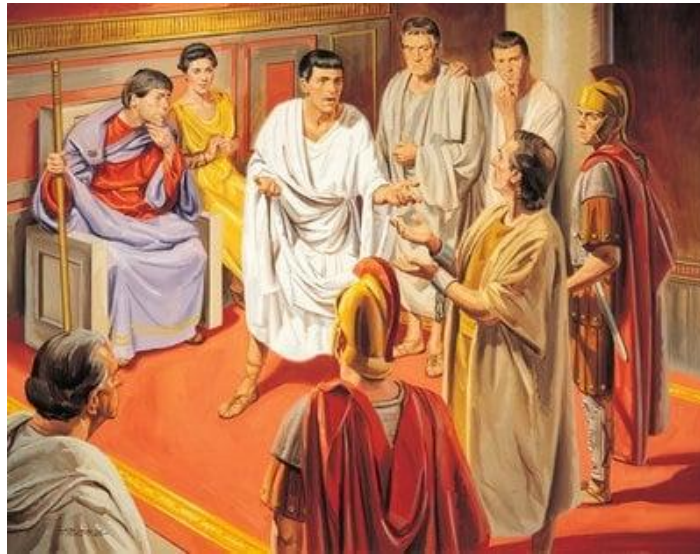
Drie dagen na zijn aankomst in Caesaréa ging Festus al op reis naar Jeruzalem. Hij was er nog maar nauwelijks of de mannen van het Sanhedrin spraken hem aan over de gevangene Paulus. Ze probeerden hem te overtuigen dat Paulus de Joodse wetten had overtreden en dat alleen de Hoge Raad over hem een oordeel kon vellen. En of Festus nu zo vriendelijk wilde zijn om Paulus naar Jeruzalem over te laten brengen. Dat hadden ze ook al aan Felix gevraagd, maar die had dat geweigerd. Maar Felix geloofde wel dat Paulus schuldig was, want anders had hij hem niet twee jaar lang in de gevangenis opgesloten.

De vrome mannen glimlachten vriendelijk, maar ondertussen wachtten ze in grote spanning op het antwoord van Festus. Als hij ja zou zeggen en de verrader werkelijk naar Jeruzalem zou komen, dan wisten zij wel wegen te bewandelen zodat die Paulus nooit in de rechtbank zou aankomen. En waarom zou Festus niet op hun verzoek ingaan? Elke nieuwe proconsul wilde graag bij het Sanhedrin in een goed blaadje komen. En van hun moordplannen kon hij niet weten.

Maar proconsul Porcius Festus, die trouwens geen idee had van hun felle haat tegen Paulus, dacht er niet aan om aan hun verzoek tegemoet te komen. 'De gevangene is een burger-van-Rome,' antwoordde hij koel. 'Hij zit gevangen in Caesaréa en daar blijft hij. Ik ga trouwens zeer binnenkort terug. Als jullie Paulus van iets willen beschuldigen, kom dan maar met mij mee en in mijn rechtszaal in Caesaréa moeten jullie mij maar precies vertellen wat voor kwaad hij allemaal gedaan heeft.'

Tien dagen later ging Festus terug naar zijn hoofdstad Caesaréa en inderdaad, in zijn gevolg reed een deputatie uit Jeruzalem mee. In Caesaréa hoefden niet eens lang te wachten, want een dag later vond de rechtszitting al plaats. Terwijl Paulus werd binnengebracht zat Festus streng op zijn rechterstoel. Maar deze eerste rechtszitting van Festus verliep toch iets anders dan hij zich had voorgesteld. Toen de vrome Joden Paulus zagen begonnen ze direct al luid schreeuwend Paulus van alles en nog wat te beschuldigen. Festus begreep er niets van. Hoe moest hij hiermee omgaan? Wilden deze barbaren hem de leiding uit handen namen? Maar hen nu direct heel streng aanpakken durfde hij nog

niet. Zo was dus nu dit Jodenvolk! En dit waren ook nog de leiders.... Dit was vele malen erger dan hij zich had voorgesteld. Ze schreeuwden Paulus zelfs beschuldigingen naar zijn hoofd die helemaal niet in zijn dossier stonden.

De vrome Joden uit Jeruzalem beschuldigen Paulus.

Streng riep Festus om stilte en gaf Paulus het woord.

‘Ik heb niets gedaan tegen de Joodse wet of tegen de tempel of de keizer,’ zei Paulus heel nadrukkelijk. ‘En als dat wel zo is laten ze dan met bewijzen komen!’

Festus keek van de één naar de ander. Nee, deze gevangene kon geen misdadiger zijn. Daarvan was hij overtuigd. Maar om de Joden nu tegen zich in het harnas te jagen, dat ging hem ook te ver. Plotseling dacht hij dat hij een oplossing had.

Hij keek Paulus strak aan en zei: ‘Paulus, ik stel voor dat je met mij meegaat naar Jeruzalem. Dan kunnen de Joodse leiders daar over je beslissen.’

Paulus wist niet wat hij hoorde.... Dit viel hem erg tegen van een man als Festus. Als hij hiermee akkoord zou gaan dan was hij verloren. Ze zouden gewoon een groep Sicariërs, van die dolkmannen inhuren en hem onderweg laten vermoorden. Begreep Festus dat niet of wilde hij hem gewoon opofferen, enkel en alleen om de Joden een plezier te doen?

Terwijl de vrome Joden heftig van ja knikten ging Paulus vlak voor Festus staan en zei luid: ‘Ik ben een Romein. Een Romeinse rechter moet over mij oordelen. En ik heb de Joden geen kwaad gedaan. Dat weet u ook! Stel dat ik een ernstig misdad had gepleegd, dan zou ik begrijpen dat ik gedood zou moeten worden. Maar iedereen weet dat de beschuldigingen tegen mij niet waar zijn. Daarom

mag u mij niet aan de Joden overdragen. *Nee, ik wil dat de keizer mijn zaak beoordeelt!*

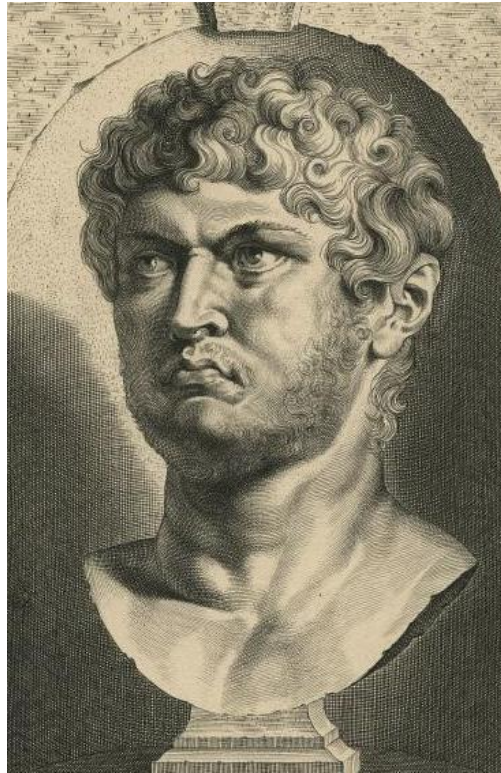
Paulus wil dat de keizer zijn zaak beoordeelt.

De mannen van het Sanhedrin beten op hun tanden. Nu kon iedereen zien dat Paulus niet meer bij hen, bij het volk van de Joden hoorde. Hij weigerde om voor zijn eigen rechters te staan. Hij deed een beroep op de keizer! Eén troost, dachten ze bitter: deze keizer Nero was geen gemakkelijk persoon. En onderweg naar Rome kon hem ook nog van alles overkomen. Maar, zou hij wel naar Rome gaan? Want had hij met zijn verzoek om naar de keizer te gaan proconsul Festus niet erg beledigd! Door dit te zeggen had hij in wezen tegen Festus gezegd: u doet mij onrecht. Ik wil een andere, een betere rechter dan u bent! Je kon het aan Festus zien. Hij had een hoogrode kleur gekregen. Paulus had hem tegen de schenen geschopt. Festus ging nu eerst met zijn raadsheren overleggen. Wie weet wat er nu ging gebeuren. De raadsheren zouden er wel iets op vinden om zijn beroep op de keizer af te keuren. Wie weet, kwam Paulus toch nog in Jeruzalem....

Porcius Festus leek in dezen niets op zijn voorganger Felix. De woorden van Paulus mochten hem dan pijn hebben gedaan, maar daarom weigerde hij zijn verzoek nog niet. Het was waar: hij had voorgesteld om Paulus naar Jeruzalem te brengen enkel en alleen om de Joden en plezier te doen. Als hij dit alles van tevoren geweten had, dan had hij het anders gedaan. Maar Paulus had toch ook wel een beetje kunnen meewerken! Hij was toch wel in staat om met zijn soldaten Paulus te beschermen voor de aanslagen van de Joden! En nu moest hij naar Rome! Wat zouden ze daar zeggen wanneer hij een gevangene naar hen stuurde die onschuldig was? Maar nu was het te laat.

Hij ging weer op zijn rechterstoel zitten. Het werd stil in de grote zaal toen Festus het vonnis uitsprak: **‘Je krijgt je zin. Op de keizer heb je een beroep gedaan, naar de keizer zul je gaan!’**

Met grote stappen liep Festus de rechtszaal uit. Hij had zich zijn eerste rechtszitting anders voorgesteld.

Keizer Nero